

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΤΟΝ ΣΤΟΧΟ

Ο Χάρολντ Μαρτς, ανερχόμενος σχολιαστής και κοινωνικός κριτικός, διέσχισε ζωηρά το μεγάλο οροπέδιο με τους χερσότοπους και τις δημόσιες εκτάσεις, στα όρια του οποίου στο βάθος υπήρχε το περίφημο κτήμα του πάρκου Τόργουντ. Ήταν ένας εμφανίσιμος νεαρός ντυμένος στα τουίντ, με πολύ ανοιχτόχρωμα κατσαρά μαλλιά και ανοιχτόχρωμα, διαυγή μάτια. Περπατώντας στον άνεμο και στον ήλιο σε εκείνο το απόλυτα ελεύθερο περιβάλλον, ήταν ακόμη αρκετά νέος ώστε να θυμάται τις πολιτικές του πεποιθήσεις, αντί να προσπαθεί απλώς να τις λησμονήσει. Έτσι κι αλλιώς, η αποστολή του στο πάρκο Τόργουντ ήταν πολιτικής φύσεως· είχε οριστεί ως τόπος συνάντησης από τον ίδιο τον Υπουργό Οικονομικών, τον σερ Χάουαρντ Χορν, που εκείνη την περίοδο παρουσίαζε τον, χαρακτηρισθέντα ως σοσιαλιστικό, προϋπολογισμό του και είχε προθυμοποιηθεί να τον επεξηγήσει παραχωρώντας μία συνέντευξη στον καθ' όλα υποσχόμενο γραφιά. Ο Χάρολντ Μαρτς ανήκε στο είδος των ανθρώπων που γνωρίζουν τα πάντα για την πολιτική και τίποτε απολύτως για τους πολιτικούς. Επιπλέον, γνώριζε ένα σωρό πράγματα για τις τέχνες, τα γράμματα, τη φιλοσοφία

και γενικότερα τον πολιτισμό· πράγματι, σχεδόν για τα πάντα, όχι όμως και για τον κόσμο στον οποίο ζούσε.

Ξαφνικά, στη μέση εκείνων των ηλιόλουστων και ανεμοδαρμένων εκτάσεων, συνάντησε ένα κενό αρκετά στενό ώστε να χαρακτηριστεί ρήγμα στο έδαφος. Ωστόσο, ήταν αρκετά φαρδύ ώστε να φιλοξενεί την πορεία ενός ρυακιού που χανόταν κατά διαστήματα κάτω από πράσινες στοές χαμόδεντρων, σαν να διέσχιζε κάποιο μικροκαμωμένο δάσος. Όντως, ο Μαρτς είχε την αλλόκοτη αίσθηση πως ήταν ένας γίγαντας που κοιτούσε από ψηλά μια κοιλάδα πυγμαίων. Ωστόσο, όταν κατέβηκε στο κοίλωμα, η εντύπωση χάθηκε· τα βραχώδη τοιχώματα, αν και δεν υπερέβαιναν σε ύψος μια αγροικία, κρέμονταν πάνω από το κεφάλι του, έχοντας την κατατομή γκρεμού. Καθώς άρχισε να ακολουθεί την πορεία του ρυακιού, με ράθυμη αν και ρομαντική περιέργεια, έβλεπε το νερό να στραφταλίζει ανά σύντομες λωρίδες ανάμεσα στα μεγάλα γκριζα βράχια και στους θάμνους που έδειχναν τρυφεροί σαν πράσινα βρύα, και κατέληξε να φαντάζεται κάτι εντελώς διαφορετικό. Αισθανόταν λες και η γη είχε ανοίξει και τον είχε καταπιεί, στέλνοντάς τον σε ένα είδος ονειρικού υπόγειου κόσμου. Και όταν αντιλήφθηκε μια ανθρώπινη φιγούρα, σκοτεινή στο φόντο του ασημένιου νερού, να κάθεται σε έναν μεγάλο βράχο θυμίζοντας εύσωμο πουλί, βίωσε ορισμένα από τα προαισθήματα που συνοδεύουν ένα άτομο έτοιμο να πραγματοποιήσει την πιο αλλόκοτη γνωριμία της ζωής του.

Ο άνθρωπος εκείνος έδειχνε να ψαρεύει· τουλάχιστον είχε συμπεριφορά ψαρά, την οποία επέτεινε η αντίστοιχη ακινησία. Ο Μαρτς κατάφερε να τον παρατηρήσει για αρκετά λεπτά, σαν να ήταν άγαλμα, πριν το άγαλμα μιλήσει. Ήταν ένας ψηλός, ανοιχτόχρωμος άνδρας, κάτισχνος και κάπως απαθής, με βαριά βλέφαρα και μακριά μύτη. Όταν

το πλατύγυρο λευκό καπέλο σκίαζε το πρόσωπό του, το ανοιχτόχρωμο μουστάκι και η ευλύγιστη σιλουέτα πρόσδιδαν στην εμφάνισή του κάτι το νεανικό. Ωστόσο, το καπέλο Πάναμα ήταν παρατημένο στα βρύα δίπλα του· και ο παρατηρητής μπορούσε να διαπιστώσει πως τα μαλλιά πάνω από το μέτωπο είχαν πέσει πρόωρα· αυτό, σε συνδυασμό με τα αρκετά βαθουλωμένα μάτια του, δημιουργούσαν την αίσθηση μιας βαθιάς περισυλλογής ή ακόμα και ενός πονοκεφάλου. Ωστόσο, το πιο αλλόκοτο χαρακτηριστικό του, που γινόταν αντιληπτό έπειτα από σύντομη παρατήρηση, ήταν πως, παρόλο που έμοιαζε με ψαρά, δεν ψάρευε.

Αντί για καλάμι κρατούσε κάτι που θα μπορούσε να είναι μία από εκείνες τις απόχες που χρησιμοποιούν οι ψαράδες, αν και θύμιζε περισσότερο τις μικρές απόχες που κουβαλούν τα παιδιά και, σε γενικές γραμμές, χρησιμοποιούν αδιακρίτως για να πιάνουν γαρίδες όσο και πεταλούδες. Ανά διαστήματα την έχωνε στο νερό, εξέταζε με απόλυτη σοβαρότητα την ψαριά από φύκια ή λάσπη και στη συνέχεια την άδειαζε ξανά.

«Όχι, δεν έχω πιάσει κανένα ψάρι», σχολίασε ήρεμα, σαν να απαντούσε σε κάποια άρρητη ερώτηση. «Κι όταν πιάνω, αναγκάζομαι να το ρίχνω ξανά στο νερό· ειδικά αν είναι μεγάλο. Πάντως, ορισμένα από τα μικρότερα θηρία μ' ενδιαφέρουν όταν τα πιάνω».

«Να υποθέσω ότι το ενδιαφέρον είναι επιστημονικό;» παρατήρησε ο Μαρτς.

«Καίτοι, πολύ φοβάμαι, ερασιτεχνικής φύσεως», απάντησε ο περίεργος ψαράς. «Στον ελεύθερό μου χρόνο μου αρέσει να ασχολούμαι με τα αποκαλούμενα “φαινόμενα φωσφορισμού”. Όμως, θα ήταν μάλλον άκομψο να κυκλοφορώ ανάμεσα σε κόσμο κουβαλώντας βρωμερά ψάρια».

«Το φαντάζομαι», είπε ο Μαρτς, χαμογελώντας.

«Θα ήταν μάλλον περιεργο να μπω σε ένα σαλόνι κουβαλώντας έναν μεγάλο φωσφορίζοντα βακαλάο», συνέχισε ο άγνωστος, με το αδιάφορο ύφος του. «Θα ήταν μάλλον αλλόκοτο να κυκλοφορεί κάποιος και να τον κρατά σαν φανάρι, ή να χρησιμοποιεί μικρές παπαλίνες αντί για κεριά. Ορισμένα θαλάσσια πλάσματα θα μπορούσαν πράγματι να γίνουν όμορφες απλίκες· ο γαλάζιος θαλάσσιος σαλίγκαρος που στραφταλίζει σαν το φως των αστεριών· και ορισμένοι από τους ερυθρούς αστερίες, λάμπουν όντως σαν κόκκινα αστέρια. Όπως είναι φυσικό, δεν ψάχνω κάτι απ' όλ' αυτά εδώ πέρα».

Ο Μαρτς σκέφτηκε να τον ρωτήσει τι έψαχνε· ωστόσο, καθώς αισθανόταν ανεπαρκής για μια ανοιχτή συζήτηση τεχνικής φύσεως, άσχετα αν αφορούσε τα ψάρια ανοιχτής θαλάσσης, στράφηκε προς περισσότερο τετριμμένα ζητήματα.

«Θα έλεγα πως είναι υπέροχο τούτο εδώ το άνοιγμα», είπε. «Τούτη η ρεματιά με το ποταμάκι. Θυμίζει τα μέρη που συνήθως αναφέρει ο Στίβενσον, εκεί όπου πάντοτε είναι γραφτό να συμβεί κάτι».

«Το ξέρω», απάντησε ο άλλος. «Νομίζω πως εξηγείται επειδή, από μια άποψη, το ίδιο το μέρος αποτελεί ένα γεγονός και δεν υφίσταται απλώς. Ίσως αυτό ακριβώς προσπαθούν να εκφράσουν με τις γωνίες και τις ακανόνιστες γραμμές ο γερο-Πικάσο και ορισμένοι από τους Κυβιστές. Κοίτα αυτό το τείχος των χαμηλών βράχων, έτσι όπως προβάλλει κάθετα στην πράσινη πλαγιά που διακόπτεται απότομα. Σαν αθόρυβη μετωπική σύγκρουση. Σαν τον κυματοθραύστη και τα απόνερα ενός κύματος».

Ο Μαρτς κοίταξε τα τραχιά κατσάβραχα που κρέμονταν κάτω από την πράσινη πλαγιά και έγνεψε καταφατικά. Τον

ενδιέφερε ένας άνθρωπος που στρεφόταν με τέτοια άνεση από τις τεχνικές λεπτομέρειες της επιστήμης σε εκείνες της τέχνης· και τον ρώτησε αν ήταν θαυμαστής των νέων καλλιτεχνών που λάτρευαν τις γωνίες.

«Κατά τη γνώμη μου, οι Κυβιστές δεν είναι αρκετά κυβιστικοί», αποκρίθηκε ο άγνωστος. «Εννοώ πως δεν διαθέτουν αρκετή πυκνότητα. Επιστρατεύοντας τα μαθηματικά, εξασθενίζουν το αντικείμενό τους. Αφαιρείς τις ζωντανές γραμμές από αυτό το τοπίο, το απλοποιείς σε μια ορθή γωνία και το ισοπεδώνεις παρουσιάζοντάς το σαν ένα διάγραμμα στο χαρτί. Τα διαγράμματα έχουν τη δική τους ομορφιά· διαφορετικού είδους, όμως. Συμβολίζουν τα αμετάβλητα πράγματα· τις ψύχραιμες, αιώνιες, μαθηματικές αλήθειες· με άλλα λόγια, σύμφωνα με τον χαρακτηρισμό που έδωσε κάποιος, τη “λευκή ακτινοβολία της”...»

Σταμάτησε και, πριν ακουστεί η επόμενη λέξη, συνέβη κάτι, σχεδόν υπερβολικά γρήγορα και απόλυτα για να γίνει αντιληπτό. Πίσω από τον βράχο που προεξείχε ακούστηκε ένας θόρυβος και μια αναστάτωση που παρέπεμπαν σε κίνηση αμαξοστοιχίας· αμέσως μετά εμφανίστηκε ένα μεγάλο αυτοκίνητο. Πρόβαλε από το χείλος του γκρεμού, μαύρο με φόντο τον ήλιο, σαν πολεμικό άρμα που σπεύδει προς την καταστροφή σε κάποιο βάρβαρο έπος. Ο Μαρτς σήκωσε ανακλαστικά το χέρι σε μια απέλπιδα κίνηση, σαν να ήθελε να ανακόψει την πτώση ενός φλιτζανιού σε κάποιο σαλόνι.

Για ένα αστραπιαίο κλάσμα του δευτερολέπτου το όχημα φάνηκε να εγκαταλείπει το χείλος του βράχου σαν ιπτάμενο σκάφος· αμέσως μετά ο ίδιος ο ουρανός φάνηκε να περιστρέφεται σαν τροχός, πριν τσακιστεί ανάμεσα στα ψηλά χόρτα πιο κάτω, με μια γραμμή γκριζου καπνού να υψώνεται στη σιωπηλή ατμόσφαιρα. Λίγο πιο πέρα, ένας

άνδρας με γκρίζα μαλλιά είχε κατρακυλήσει στη βάση της απόκρημνης πλαγιάς, με τα άκρα του σε τυχαίες θέσεις και το πρόσωπο στραμμένο προς την άλλη πλευρά.

Ο εκκεντρικός ψαράς παράτησε την απόχη και προχώρησε ζωηρά προς το σημείο, με την πρόσφατη γνωριμία του να τον ακολουθεί. Καθώς πλησίαζαν, έμοιαζε τρομακτικά ειρωνικό το γεγονός πως ο κατεστραμμένος κινητήρας εξακολουθούσε να τραντάζεται και να βρυχάται σαν εργοστάσιο εν ώρα λειτουργίας, ενώ ο άνθρωπος ήταν εντελώς ακίνητος.

Δίχως αμφιβολία ήταν νεκρός. Αίμα κυλούσε στο χορτάρι από ένα συντριπτικά μοιραίο κάταγμα στην πίσω πλευρά του κρανίου· όμως το πρόσωπο, που ήταν στραμμένο προς τον ήλιο, δεν έφερε τραύματα και έδειχνε αλλόκοτα σαγηνευτικό. Ανήκε σε εκείνες τις περιπτώσεις των προσώπων που είναι τόσο αναγνωρίσιμα ώστε να φαντάζουν γνώριμα. Που σχεδόν μας δημιουργούν ένα αίσθημα υποχρέωσης να τα αναγνωρίσουμε, αν και μας είναι άγνωστα. Ήταν πλατύ και γωνιώδες, με μεγάλο σαγόني, σχεδόν όσο ενός εξαιρετικά ευφυούς πιθήκου· τα πλατειά χείλη ήταν σφιγμένα τόσο πολύ, που σχημάτιζαν ευθεία γραμμή· η μύτη ήταν κοντή, με ρουθούνια που έδειχναν να ανυπομονούν για να ρουφήξουν τον αέρα. Το πιο παράξενο χαρακτηριστικό του προσώπου ήταν πως ένα από τα φρύδια ήταν ανασηκωμένο, σχηματίζοντας μια ευδιάκριτη γωνία. Ο Μαρτς σκέφτηκε πως πρώτη φορά έβλεπε ένα πρόσωπο τόσο ζωντανό από τη φύση του όσο εκείνο το νεκρό πρόσωπο. Και ο αποκρουστικός δυναμισμός του φάνταζε ακόμη πιο περίεργος εξαιτίας του φωτοστέφανου από τα ψαρά μαλλιά. Ορισμένα χαρτιά πρόσβαλλαν από μια τσέπη και, ανάμεσά τους, ο Μαρτς εντόπισε και τράβηξε μια θήκη για επαγγελματικές κάρτες. Διάβασε φωναχτά το όνομα στην κάρτα.

«Σερ Χάμφρεϊ Τέρνμπουλ. Είμαι σίγουρος πως κάπου έχω ξανακούσει αυτό το όνομα».

Ο συνομιλητής του αρκέστηκε να αναστενάξει κοφτά και για μερικές στιγμές έμεινε σιωπηλός, σαν να συλλογιζόταν, προτού πει απλώς, «έσβησε ο δύσμοιρος», προσθέτοντας ορισμένους επιστημονικούς όρους, με αποτέλεσμα ο ακροατής του να αισθανθεί για άλλη μια φορά έξω από τα νερά του.

«Όπως έχουν τα πράγματα», συνέχισε εκείνος ο παράδοξα ευρυμαθής άνθρωπος, «η έννομη υποχρέωσή μας είναι να αφήσουμε το πτώμα ως έχει, έως ότου ενημερωθεί η αστυνομία. Για να είμαι ειλικρινής, θεωρώ προτιμότερο να μην το μάθει κανείς άλλος πλην της αστυνομίας. Δεν χρειάζεται να σε εκπλήσσει η πρόθεσή μου να το κρατήσω κρυφό από ορισμένους γείτονες της περιοχής». Αμέσως μετά, σαν να αισθάνθηκε την υποχρέωση να εξηγήσει την ξαφνική τάση για εχεμύθεια, είπε: «Ήρθα στο Τόργουντ προκειμένου να δω τον εξάδελφό μου· ονομάζομαι Χορν Φίσερ*. Ακούγεται σχεδόν σαν λογοπαίγνιο για την ενασχόλησή μου, δεν συμφωνείς;»

«Ο σερ Χάουαρντ Χορν είναι εξάδελφός σου;» ρώτησε ο Μαρτς. «Πηγαίνω στο πάρκο Τόργουντ για να τον δω· για το δημόσιο έργο του φυσικά, και την υπέροχη υπεράσπιση των αρχών του. Θεωρώ πως ο προϋπολογισμός του είναι ό,τι καλύτερο στην ιστορία της Αγγλίας. Αν αποτύχει, θα είναι η πλέον ηρωική αποτυχία στην ιστορία της Αγγλίας. Είσαι θαυμαστής του περίφημου συγγενή σου, κύριε Φίσερ;»

«Θα έλεγα πως ναι», είπε ο κύριος Φίσερ. «Δεν έχω γνωρίσει καλύτερο σκοπευτή».

Αμέσως μετά, σαν να είχε μετανιώσει ειλικρινά για την αδιαφορία του, πρόσθεσε με ένα ίχνος ενθουσιασμού:

* Fisher = ψαράς.

«Όχι, για να πω την αλήθεια, είναι υπέροχος σκοπευτής».

Σαν να τον είχαν ωθήσει τα ίδια του τα λόγια, με ένα πηδηματάκι βρέθηκε σε μια προεξοχή του βράχου και άρχισε να σκαρφαλώνει με μια αναπάντεχη σβελτάδα, εντυπωσιακά αντίθετη με τη γενικότερη ραθυμία του. Στάθηκε για μερικά δευτερόλεπτα στο πλάτωμα, με το αετίσιο προφίλ του κάτω από το καπέλο Πάναμα να προβάλλει ανάγλυφο με φόντο τον ουρανό, και έμεινε να παρατηρεί το τοπίο μέχρι ο συνομιλητής του να συνέλθει αρκετά ώστε να τον ακολουθήσει στο σκαρφάλωμα.

Το πλάτωμα ήταν μια έκταση τύρφης όπου τα ίχνη από τις ρόδες του μοιραίου αυτοκινήτου είχαν αφήσει ολοφάνερα βαθιά σημάδια· ωστόσο το χείλος ήταν φαγωμένο, σαν από πέτρινα δόντια· κοντά στην άκρη είχαν σκορπίσει θραύσματα βράχων, σε ποικιλία σχημάτων και μεγεθών· έμοιαζε σχεδόν απίθανο να κατευθυνθεί κάποιος ηθελημένα προς μια τέτοια θανάσιμη παγίδα, ειδικά μέρα μεσημέρι.

«Ειλικρινά δεν το καταλαβαίνω», είπε ο Μαρτς. «Τυφλός ήταν; Ή μήπως τον είχε τυφλώσει το ποτό;»

«Τίποτε απ' τα δύο, κρίνοντας από την όψη του», αποκρίθηκε ο άλλος.

«Συνεπώς ήταν αυτοχειρία».

«Η επιλογή δεν φαντάζει και τόσο ευχάριστη», σχολίασε ο άνδρας με το όνομα Φίσερ. «Επιπλέον, για κάποιο λόγο, δεν πιστεύω πως ο κακόμοιρος ο γερο-Πάγκι θα αυτοκτονούσε».

«Ποιος;» ρώτησε ο απορημένος δημοσιογράφος. «Γνώριζες αυτόν τον δύστυχο;»

«Κανένας δεν τον γνώριζε ακριβώς», αποκρίθηκε ο Φίσερ, με μια δόση ασάφειας. «Φυσικά ήταν γνωστός. Στην εποχή του ήταν σωστό φόβητρο για ορισμένους, στο Κοινοβούλιο και στα δικαστήρια και ούτω καθεξής· ειδικά σε εκείνη τη δι-

αμάχη για τους αλλοδαπούς που απελαύνονταν ως ανεπιθύμητοι, όταν και ζήτησε να απαγχονιστεί ένας απ' αυτούς για φόνο. Αρρώστησε τόσο πολύ εξαιτίας της υπόθεσης, ώστε αναγκάστηκε να αποσυρθεί από τα έδρανα. Από τότε κυκλοφορούσε ως επί το πλείστον μόνος του, με το αυτοκίνητο πάντως ερχόταν κι εκείνος στο Τόργουντ για το Σαββατοκύριακο· και δεν καταλαβαίνω γιατί θα αποφάσιζε να τσακίσει τον λαιμό του σχεδόν έξω από την πύλη του πάρκου. Αν δεν κάνω λάθος ο Χογκς –ο εξάδελφός μου ο Χάουαρντ, θέλω να πω– ήρθε ειδικά για να τον συναντήσει».

«Το πάρκο Τόργουντ δεν ανήκει στον εξάδελφό σου;» αναρωτήθηκε ο Μαρτς.

«Όχι· παλιότερα, ξέρεις, ανήκε στους Γουίνθροπ», αποκρίθηκε ο άλλος. «Πλέον υπάρχει νέος ιδιοκτήτης· κάποιος από το Μόντρεαλ, ονόματι Τζένκινς. Ο Χογκς* έρχεται για το κυνήγι· σου είπα πως είναι υπέροχος σκοπευτής».

Η επανάληψη του εγκωμίου για τον περίφημο κοινωνικά ευαίσθητο πολιτικό συγκίνησε τον Χάρολντ Μαρτς σχεδόν όσο αν κάποιος χαρακτήριζε τον Ναπολέοντα εξάίρετο χαρτοπαίκτη. Ωστόσο, υπήρχε μια άλλη ημιτελής εντύπωση που πάλευε να συγκρατηθεί σ' αυτή την πλημμυρίδα των πρωτόγνωρων πραγμάτων και την ώθησε στην επιφάνεια πριν προλάβει να εξαφανιστεί.

«Τζένκινς», επανέλαβε. «Δεν πιστεύω να εννοείς τον Τζέφερσον Τζένκινς, τον κοινωνικό μεταρρυθμιστή; Εκείνον που αγωνίζεται για το νέο σχέδιο περί αγροικιών και κτημάτων; Χωρίς παρεξήγηση, θα με ενδιέφερε να τον συναντήσω σχεδόν όσο και οποιονδήποτε υπουργό στον κόσμο».

«Ναι· ο Χογκς τού είπε να θυσιάσει τις αγροικίες», είπε ο

* Hoggs = καταχρηστικά άπληστος.

Φίσερ. «Είπε πως έχει παραγίνει το κακό με τους νόμους για τη βελτίωση της εκτροφής των βοοειδών και ο κόσμος έχει αρχίσει να γελάει. Και, όπως είναι φυσικό, χρειάζεσαι κάποιον μέρος για να κρεμάς τον τίτλο ευγενείας· αν και ο κακόμοιρος δεν τον έχει αποκτήσει ακόμα. Μα, σαν να βλέπω κάποιον».

Είχαν αρχίσει να προχωρούν ακολουθώντας τα ίχνη των τροχών του αυτοκινήτου, αφήνοντάς το πίσω τους στη ρεματιά, όπου εξακολουθούσε να βουίζει φρικάλεα σαν τεράστιο έντομο που είχε σκοτώσει έναν άνθρωπο. Τα ίχνη τούς οδήγησαν στη στροφή του δρόμου, με το ένα παρακλάδι να συνεχίζει ευθεία έως τις πύλες του πάρκου στο βάθος. Ήταν φανερό πως το αυτοκίνητο είχε ακολουθήσει τη μακριά ευθεία και στη συνέχεια, αντί να στρίψει προς τα αριστερά, είχε συνεχίσει ευθεία στην έκταση με την τύρφη, οδεύοντας προς την καταστροφή. Ωστόσο, το βλέμμα του Φίσερ δεν εστίαζε στην ανακάλυψη αλλά σε κάτι ακόμα πιο συμπαγές. Στη διχάλα του λευκού χωματόδρομου, μια σκοτεινή και μοναχική σιλουέτα στεκόταν σχεδόν εξίσου ακίνητη με μια κατευθυντήρια πινακίδα. Ανήκε σε έναν μεγαλόσωμο άνδρα με πρόχειρα κυνηγετικά ρούχα, ασκεπή, με ανάκατα κατσαρά μαλλιά, που του προσέδιδαν μια μάλλον αγριωπή όψη. Πλησιάζοντας, η πρώτη, μάλλον πλασματική εντύπωση, ξεθώριαζε· στο φως του ήλιου η σιλουέτα αποκτούσε πιο συμβατικά χρώματα, παραπέμποντας σε έναν συνηθισμένο κύριο που έτυχε να βγει έξω δίχως καπέλο και δίχως να χτενίσει με ιδιαίτερη σπουδή τα μαλλιά του. Ωστόσο, ο τεράστιος όγκος παρέμενε, και κάτι βαθύ, έως και σπηλαιώδες, σχετικά με τη θέση των ματιών διέσωζε το ζώδες παρουσιαστικό του από την κοινοτοπία. Όμως ο Μαρτς δεν είχε χρόνο να τον παρατηρήσει πιο προσεκτικά, αφού, προς μεγάλη του έκπληξη, ο ξεναγός τού είπε απλά, «γεια σου,

φίλε μου!» και πέρασε από δίπλα του σαν να ήταν όντως πινακίδα, δίχως να μπει στον κόπο να τον πληροφορήσει για την καταστροφή πέρα από τα βράχια. Ένα μάλλον ασήμαντο γεγονός, ωστόσο ήταν ο πρώτος από μια σειρά παράξενων θεατρνισμών που θα επιστράτευε ο καινούργιος και εκκεντρικός φίλος του.

Ο άντρας που άφησαν πίσω τους τούς κοίταξε μάλλον καχύποπτα, όμως ο Φίσερ συνέχισε γαλήνιος την πορεία του κατά μήκος της ευθείας που οδηγούσε πέρα από τις πύλες του μεγάλου κτήματος.

«Αυτός ήταν ο Τζον Μπερκ, ο περιηγητής», καταδέχτηκε να εξηγήσει. «Φαντάζομαι τον έχεις ακουστά· κυνηγάει μεγάλα θηράματα και τα σχετικά. Με συγχωρείς που δεν σταμάτησα για να σε συστήσω, εικάζω όμως πως θα τον γνωρίσεις αργότερα».

«Γνωρίζω το βιβλίο του, φυσικά», είπε ο Μαρτς, με ανανεωμένο ενδιαφέρον. «Πρόκειται όντως για ένα εξαιρετο περιγραφικό κείμενο, ειδικά το σημείο όπου συνειδητοποιήσαν πόσο κοντά βρισκόταν ο ελέφαντας μόνο όταν το κολοσσιαίο κεφάλι του έκρυψε το φεγγάρι».

«Ναι, κατά τη γνώμη μου ο νεαρός Χάλκετ γράφει υπέροχα. Τι; Δεν ήξερες πως ο Χάλκετ έγραψε το βιβλίο για λογαριασμό του Μπερκ; Ο Μπερκ μόνο το όπλο ξέρει να χρησιμοποιεί· και δεν γίνεται να γράψεις μ' αυτό. Ω, είναι αυθεντικός με τον τρόπο του, καταλαβαίνεις, γενναίος όσο ένα λιοντάρι ή και ακόμα περισσότερο, κατά γενική ομολογία».

«Δείχνεις να γνωρίζεις τα πάντα γι' αυτόν», παρατήρησε ο Μαρτς, με ένα μάλλον σαστισμένο γέλιο, «όπως και για πολλούς ακόμα».

Το γυμνό μέτωπο του Φίσερ γέμισε ξαφνικά με ρυτίδες και μια περίεργη έκφραση εμφανίστηκε στο βλέμμα του.